

La cara real de la maternitat

«Prou de dones que l'endemà del part estan radiants fent vides normals: uns dies després del part, la dona sagna, vessa llet i està adolorida»

El primer nadó gironí del 2019 amb la seva mare | ACN

Si culpem les pel·lícules de Disney d'haver contribuït en la perillosa mitificació de l'amor romàntic, també les hem de culpar (a Disney, a Hollywood i la cinematografia en general) de mostrar una imatge enganyosa i perillosa de la maternitat. Una imatge d'una maternitat perfecta molt allunyada d'una realitat que és molt bonica, però alhora molt dura. Sobretot pel que fa als inicis.

El part, per exemple, és el primer mite deformat que tenim: les imatges cinematogràfiques disten molt de com s'esdevenen els parts. Durada, procediments... o fins i tot crits. Heu sentit algú cridar tal i com ho fan a les *pelis*? Jo no ho he viscut, i la gent del meu entorn tampoc. Crec que no és generalitzat aquest fenomen de crits exaltats, en els parts reals. En el meu cas, l'energia per parir no la podia malgastar en cridòries; ja tenia prou feina com per dedicar-me a xisclar enèrgicament.

En voleu més? Què me'n dieu de les tovalloles i l'aigua calenta? M'imagino que alguna antiga utilitat devia tenir aquest sarau, però avui en dia... Cal que seguim amb aquest guió? Si et poses de part a casa (sense haver-ho planificat), el millor que podeu fer és trucar a l'ambulància mentre entomeu l'arribada de la criatura, i fer que un cop neixi, es quedi al millor lloc del món, al damunt de la mare. I per mantenir la temperatura, tapar-les a les dues fins que arribi l'ambulància. Que ningú perdi ni un segon d'aquesta aventura anant a posar l'aigua a bullir, siusplau.

Sobre la mitologia creada, n'hi ha per donar i per vendre. Però hi ha un element molt clau: el

postpart és dur, especialment per la mare. Primer de tot, perquè el seu cos ha expulsat un ésser viu, i necessita recuperar-se. Segon, perquè seguirà canviant durant les setmanes següents al part. I de colofó: perquè al canvi vital s'hi suma una bona dosi d'hormones que converteixen aquesta experiència en un Dragon Khan. Així que prou de dones que l'endemà del part estan radiants fent vides normals: uns dies després del part, la dona sagna, bessa llet i està adolorida. Per no parlar de les que tenen blaus, les que pateixen hemorroides o porten grapes a sota del melic. N'hi ha per totes.

No es pot amagar la realitat, i perquè mostrar-ho és el millor ajut per a les dones que visquin situacions similars. Compartir és normalitzar-ho.

Hi ha més ingredients que converteixen aquestes dates iniciàtiques en una bomba d'alta rellogeria, com ara el cansament acumulat. Poques hores de son, aprenentatge, por... elements d'una maternitat real que tampoc apareix en la majoria de productes audiovisuals d'alt consum.

Per sort, crec que hi ha una generació de dones amb moltes ganes de visibilitzar aquesta vessant. Perquè no es pot amagar la realitat, i perquè mostrar-ho és el millor ajut per a les dones que visquin situacions similars. Compartir és normalitzar-ho. I en aquesta línia ho va fer especialment bé ara fa unes setmanes la @modernacongafas (<https://www.instagram.com/modernacongafas/>) al seu compte Instagram (http://linkhttps://www.instagram.com/p/ByODEl5iQB8/?utm_source=ig_web_options_share_sheet) amb un post únic que resumia molt de tot això. Compreses gegants, malles, punts, panxes penjant... D'això n'han esdevingut uns dibuixos únics, que podreu veure aquí (https://www.instagram.com/p/ByS7oWQC2zs/?utm_source=ig_web_copy_link) i que espero que alguna editora vulgui convertir en un llibre en algun moment.

Quan una dona decideix donar pit, s'endinsa en una nova aventura. Que pot desencadenar ferides o que pot ser una petita tortura degut a una sobreproducció de llet que descontrola qualsevol rutina

Perquè és la manera denunciar aquesta maternitat poc real que ens venen també els anuncis. Fa uns mesos, una amiga és queixava de la manca de coneixements que li van donar sobre la lactància, i la duresa que comportaria la decisió de donar el pit al seu fill. És important partir d'una premisa essencial: donar pit o no fer-ho, és una decisió personal. Les dues respectables i bones. Però en qualsevol dels casos la informació és indispensable. És per això que quan una dona pareix i decideix donar pit, s'endinsa en una nova aventura. Que pot desencadenar ferides, que pot convertir als pits en pedres, que pot esdevenir una mastitis o que pot ser una petita tortura degut a una sobreproducció de llet que descontrola qualsevol rutina. Uns inicis que per sort, també poden anar rodats, però que també poden ser durs. I és important conèixer les diverses opcions i possibilitats de la història, perquè després hi hagi menys sorpreses.

Per sort, els grups de lactància han proliferat, i s'han convertit en un refugi indispensable on compartir vivències però també experiència, i sovint són la salvació en un procés com el d'alimentar a la teva criatura, que un cop inicis difícils, pot ser un regal. Per cert: quantes mastitis cinematogràfiques heu vist? Qui en trobi una a Netflix o HBO, siusplau, que avisi.

Apunt important: Aquest article el vaig escriure fa uns mesos perquè ara mateix estic inoperativa, gaudint del permís de maternitat per entomar l'arribada d'una nova criatura, tal i com explicava aquí (<https://www.naciodigital.cat/noticia/181629/tinc/lumbalgia>) .